

[Arentoft.]

i, at vi skal bedømmes, have en slags karakterer, efter vore udtalelser for eller imod de stridende parter i Mellemøsten. Det må i den forbindelse ikke glemmes, at både Holland og Danmark under den sidste krig havde jødernes problemer på nærmeste hold. Vi har den dybeste medfølelse med befolkningerne i de lande, der er involveret i den ulykkelige konflikt i Mellemøsten, og vi i mit parti håber, at det vil lykkes at skabe en retfærdig og varig fred i dette hårdt ramte område.

Vort forhold til den såkaldte tredje verden er og søges fortsat udbygget bedst muligt. Dansk udenrigspolitik bygger på gode handelsmæssige forhold til andre lande og hermed også til landene i den tredje verden. Vi ønsker at udvide disse handelsmæssige forbindelser i størst mulig grad.

Et særligt forhold gør sig gældende over for de såkaldte udviklingslande. Her er fremskridtspartiets linje også ganske klar. Udviklingslandene skal hjælpes, men ikke i form af økonomiske tilskud og lån som i dag. Herfra er naturligvis undtaget særlige katastrofesituationer.

Redaktør Jørgen Schleimann har efter deltagelse i en konference i Tunesien for nylig hjembragt udtrykket „udviklingskontrakter“, det vil sige kontrakter om hjælp og bistand mellem udviklingslande og andre lande. Der er tale om kontrakter i forbindelse med langtidspanlægning mellem ligeberettigede parter. Det må være den rette måde at gennemføre det på og betydeligt mere tilfredsstillende for alle. Det kan ikke være rigtigt, at Danmark låner og låner stadig større beløb i udlandet og dermed stadig forøger skattetrykket på den enkelte danske borger, samtidig med at vi prøver at være godgørende, endog i mange tilfælde med den klausul, at der skal købes danske varer, maskiner o. lign.

Vi har i fremskridtspartiet så megen tillid til dansk industri og handel, at vi tror, at ansvarlige og dygtige folk inden for disse brancher selv kan afsætte deres varer, såfremt man fra hjemlig politisk side sørger for, at varerne ikke bliver så dyre, at vi ikke kan klare os i priskonkurrencen med andre lande.

Derfor vil jeg slutte, hvor jeg begyndte: lad os samle alle gode kræfter i dette folke-

ting om at få orden i vor egen økonomi hurtigst muligt.

Arne Christiansen (V):

Må jeg indledende takke udenrigsministeren for redegørelsen. Det var en klar illustration af, hvor meget der er sket, siden folketinget sidst havde en udenrigspolitisk debat, hvorledes og hvor hurtigt billedet kan skifte. Hvor ofte — nogle mener måske for ofte — har vi ikke her skuget vidt horisonten rundt. Vi har følt, at vi har haft råd, ja, moralsk pligt til først og fremmest at beskæftige os med andres problemer, undertiden på en sådan måde, at man har fået indtryk af, at det skete, fordi det var ret så uforpligtende. I dag har vi selv problemerne inde på livet, problemer, som gør en debat nødvendig og nærværende.

Den udenrigspolitiske udvikling, vi havde vænnet os til, fortsatte ganske vist gennem de første tre kvartaler af 1973, men i det sidste halve år er forventningerne til denne fortsatte udvikling sat på prøve. I mange henseender har vi kunnet tale om vort mismods vinter. En sådan synes med mellemrum at vende tilbage i udenrigspolitikken. Rigtigt vil det dog være, som udenrigsministeren gjorde det, også at tælle de lyse timer. Perspektiverne i det nordiske samarbejde er af ministeren understreget, og udviklingen har gjort de påstande til skamme, der engang illustreredes med en svane, der fløj den anden vej — må jeg henvise til såvel Brattelis som Palmes udtalelser ved sidste møde i Nordisk Råd om Norden, Danmark og Europa.

Også på bredt europæisk plan foregår en debat, som rækker ud over de ni. Efter års virke i relativ ubemærkethed har de 17 lande i Europarådet, de ni plus de otte, startet en debat, der kan føre til, at Europarådet, hvis kortene bliver spillet rigtigt, i sit 25. år kan blive instrument for samarbejdsbestrebelse, der senere kan føres ud i livet af de besluttende organer i de respektive lande. Ikke mindst i forholdet til østeuropæiske lande og til den tredje verden ser mange Europarådet som en platform for tilkendegivelser, der vil blive lyttet til på grund af rådets tværeurøpæiske sammensætning.

Jeg skal kun kort beskæftige mig med forhandlingerne i Genève og Wien, men konstatere, at afspændingen mellem øst og